23764-08-12

בית משפט שלום באר שבע

פ.א 296192/ 2012 תחנת באר שבע נגב (03440201207422)

המאשימה: **מדינת ישראל**
באמצעות שלוחת תביעות נגב דרומי

- נ ג ד -

הנאשם:

[redacted]
ת.ז: [redacted] ילידי [redacted]
רחוב [redacted], באר שבע

כ ת ב א י ש ו ם

הנאשם מואשם בזאת כדלקמן:

א. **העובדות:**

1.בתאריך 13.08.12 בסמוך לשעה 16:50 בתחנת משטרת באר שבע,נחקר הנאשם ע"י החוקר [redacted] (להלן "מ[redacted]") זאת על רקע תלונה של[redacted] (להלן "ח[redacted]") בה טען כי הנאשם איים במהלך אירוע מתאריך 11.07.12 בו תקף ח[redacted] את הנאשם.

2. בהמשך לאמור לעיל,בעת חקירת הנאשם כאמור לעיל,פנה הנאשם למ[redacted] בצרחות ואמר לו "החקירה על זהין שלי "וכן איים על מ[redacted] בפגיעה שלא כדין בגופו ובפרנסתו בכך שאמר לו "אני אזיין אותך בבית משפט אני אזיין אותך בתחת ,אתה לא יודע מי אני אני אתבע אותך אזרחית,אני אעשה אותך מסכן בבית משפט אתה לא מביום את המצב שלך ,תמצא לך עו"ד אנחנו במדינה נאצית ואני אגש למח"ש זין על המשטרה הנאצית",זאת עשה בכוונה להפחידו.

3.בהמשך לאמור לעיל,בתום החקירה הודיע מ[redacted] לנאשם על מעצרו,בתגובה ניסה הנאשם לצאת מהחדר,או אז הושיבו מ[redacted] על הכיסא והנאשם קילל אותו במילים "בן זונה" ולשמע הצעקות נכנסה לחדר החוקרת [redacted] (להלן "ל[redacted]") וכשאר הבחין בה הנאם אמר לה "שרמוטה".

4.במעשיו האמורים לעיל בסעיפים 2+3 הפריע הנאשם לשוטר מ[redacted] בביצוע תפקידו כחוק.

5.במעשיו האמורים לעיל בסעיפים 2+3 העליב הנאשם את השוטרים מ[redacted] ו[redacted]

ב. **הוראות החיקוק:**

1. **העלבת עובד ציבור** - עבירה לפי סעיף 288 ל חוק העונשין , תשל"ז - 1977
2. **איומים** - עבירה לפי סעיף 192 ל חוק העונשין , תשל"ז - 1977
3. **הפרעת שוטר במלוי תפקידו** - עבירה לפי סעיף 275 ל חוק העונשין , תשל"ז - 1977

[redacted]

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"פ 23764-08-12 מדינת ישראל נ' [redacted] **18 דצמבר 2019**

בפני כב' השופט יואב עטר

המאשימה **מדינת ישראל**
ע"י ב"כ עו"ד פנחס סויסה

נגד

הנאשם **[redacted] - בעצמו**
ע"י ב"כ עו"ד עמנואל טראץ ממשרד עו"ד גיא פלנטר

פסק דין

1. הנאשם הורשע, לאחר שמיעת הראיות בביצוע עבירות של **העלבת עובד ציבור** (עבירה לפי סעיף 288 לחוק העונשין התשל"ז 1977); **והפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו** (עבירה לפי סעיף 275 לחוק הנ"ל).

2. עניינן של העבירות בהן הורשע הנאשם, פורט בהרחבה בהכרעת הדין מיום 17.3.19. בקצה המזלג יצוין כי עניינן של העבירות בכך שהנאשם, אשר הגיש תלונה בעניין אחר בתחנת המשטרה בבאר-שבע, הגיע לתחנת המשטרה על מנת למסור תיעוד של מצלמה, ואז בעקבות טענות שהעלה הנילון בחקירתו, ביקש חוקר לגבות מהנאשם הודעה תחת אזהרה. במהלך גביית ההודעה עלב הנאשם בחוקר בכלל ובאנשי המשטרה בפרט, תוך שבין השאר, השתמש בהשוואות לנאצים ולמשטר הנאצי, עלב בשוטרת נוספת שנכנסה לחדר שבו נגבתה הודעתו, ואף הפריע לחוקר לבצע את תפקידו במהלך ההתנהלות שפורטה בהרחבה בהכרעת הדין. פרטי האירוע, והעלבונות שהעליב הנאשם את השוטרים כמו גם התנהלותו בכללותה, פורטו בהרחבה בהכרעת הדין.

3. ראוי לציין כי מלכתחילה הואשם הנאשם גם בעבירת איומים, אך זוכה ממנה כמפורט בהכרעת הדין.

4. לאחר מתן הכרעת הדין, ביקש ב"כ הנאשם כי יוגש תסקיר.

תסקיר שירות המבחן

5. מהתסקיר עולה כי הנאשם כבן [redacted] גרוש ואב לבת בגירה [redacted], שירת שירות צבאי מלא, סיים תואר ראשון בניהול ותואר ראשון במשפטים, ומתעתד להתמחות על מנת שיוכל לעסוק בעריכת דין.

6. ביחס לעבירות בהן הורשע ציין הנאשם בפני שירות המבחן כי כיום הוא מבין כי לא ראוי היה לדבר באופן בו דיבר אל השוטרים ולהגיב כפי שהגיב ואמר לשירות המבחן הוא חש בושה וצער על הדברים שיצאו מפיו ואף ציין כי המדובר בדרך התבטאות שאינה מאפיינת אותו בדרך כלל.

7. שירות המבחן התרשם כי לנאשם יכולת קוגניטיבית וורבלית גבוהה, וכי נראה היה כי הנאשם מוצף רגשית סביב נושאים שונים בחייו, כי לנאשם מערכת ערכים תקינה ושומרת חוק ביסודה וכי הנאשם נעדר מאפיינים אלימים מופנמים בהתנהגותו.

8. שירות המבחן התרשם כי לרוב לנאשם יכולת לשלוט בתגובות תוקפניות, וכי מאז החלו ההליכים המשפטיים חש חרדה רבה לעתידו ולתוצאות ההליכים. שירות המבחן התרשם כי הנאשם לוקח אחריות על ביצוע העבירה ואף פעל להימנע מהישנותה והתרשם כי ניכר שמעורבותו בפלילים משפיעה באופן ניכר על דימויו העצמי ומעוררת בו חשש רב מפגיעה בעתידו המקצועי. שירות המבחן התרשם כי בעקבות תהליך הפקת הלקחים שעבר עקב מעורבותו הפלילית הנוכחית, ונוכח החרדה שמעורר בו ההליך המשפטי, קיים סיכון נמוך להישנות התנהגות עוברת חוק בעתיד.

9. נוכח החשש מפגיעה ביכולתו להתמחות ובהמשך לעסוק בעריכת דין המליץ שירות המבחן על ביטול ההרשעה, והמליץ על הטלת 100 שעות של"צ.

<u>טענות הצדדים</u>

10. ב"כ הנאשם הגיש כראיות לעונש אסופת מסמכים לרבות תעודת בוגר במשפטים, מסמכים על שירותו הצבאי של הנאשם, ואף אסמכתא על כך שעל מנת שיוכל להתחיל להתמחות בעריכת דין, נדרש הנאשם להגיש תצהיר לפיו אין לו הרשעות קודמות, תוך שעל פי נוסח התצהיר גם צוין מפורשות כי: **"הלשכה אינה רשאית להביא בחשבון שיקוליה מידע על סגירת תיק בהסדר או על משפט שבו עוכבו ההליכים [...] אודות צווי מבחן, ואודות של"צ או התחייבות להימנע מעבירה שניתנו ללא הרשעה".**

11. המאשימה בטיעוניה לעונש עמדה על המעשים בהם הורשע הנאשם, על כך כי מדובר באמירות מכוערות וקשות במיוחד, טענה כי לא ניתן להורות על ביטול ההרשעה נוכח חומרת הדברים שנאמרו על ידו, ועתרה לקביעת מתחם עונש הנע בין מאסר על תנאי לבין 7 חודשי מאסר בפועל. ביחס לענישה בתוך המתחם, ביקשה המאשימה להטיל על הנאשם מספר חודשי מאסר בפועל שיכול וירוצו בדרך של עבודות שירות לצד קנס ומאסר על תנאי.

12. ב"כ הנאשם בטיעוניו לעונש, עמד בהרחבה על כך שהנאשם זוכה מעבירת האיומים ועל הנלמד מהתסקיר אודותיו. ב"כ הנאשם עמד על חלוף הזמן ועל כך שמדובר באירוע חד פעמי שלא חזר, עמד בהרחבה על נסיבות ביצוע העבירות ובסופו של יום ביקש לאמץ את המלצת שירות המבחן לביטול ההרשעה ולהסתפק בצו של"צ תוך שאף ציין כי ההגנה תסכים לאזן את ביטול ההרשעה גם בשל"צ בהיקף נרחב יותר מזה עליו המליץ שירות המבחן.

13. הנאשם בדברו לעונש הביע צער וחרטה, אמר כי פעל מתוך סערת רגשות וכי כיום אינו רואה הצדקה לתוכן דבריו ומתבייש שדיבר באופן שדיבר.

<u>דיון והכרעה</u>

14. ברע"פ 5579/10 **דוד קריה נ' מדינת ישראל** (2.8.10) ציין בית המשפט העליון כי: **" יש להוקיע בחומרה רבה מעשים בהם אדם לוקח את החוק לידיו, לשם פגיעה והעלבה בעובדי ציבור במהלך מילוי תפקידם. מעשים אלו מערערים את המוסכמות הבסיסיות ביותר של החברה הדמוקרטית בה אנו חיים. חברה המכבדת את שלטון החוק ואת זכויותיו של הזולת לא תאפשר פגיעה והעלבה כה קשה של נציגי החוק, וכל פגיעה שכזו צריכה להיתקל בקיר ברזל של אפס סובלנות, [...] אל מול אלימות מילולית שכזו המכרסמת ביסודות חברתנו הדמוקרטית יש לנקוט בענישה מרתיעה. הציבור נותן את מבטחו בעובדי הציבור ונציגי החוק, 'וטובת הציבור מחייבת כי יובטח להם שיוכלו למלא את תפקידם ללא מורא וללא פחד [...] בתקופה המתאפיינת בגלי אלימות פיזית ומילולית כלפי עובדי ציבור, שומה להגן על השירות הציבורי ועל עובדי הציבור מפני פגיעה בלתי ראויה בכבודם [...] על כן בתי המשפט מחויבים להכביד את ידם ולתת עונשים מרתיעים ".**

15. מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות של העלבת עובד ציבור, ובעבירות של הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו הנעברות בנפרד זה מזו, נעה לרוב בין מאסרים על תנאי לבין מאסרים קצרים בפועל, ולעיתים אף יותר מכך, הכל בהתאם לנסיבות המעשה והעושה.

16. בבחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, לחומרא יש לקחת בחשבון את אופן התבטאויותיו של הנאשם, ובפרט את ההשוואה שערך לנאצים ולמשטר הנאצי, על הפגיעה המשמעותית הנובעת מכך.

17. בבחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, יש לקחת בחשבון את העובדה שאין המדובר באמירה אחת אלא ברצף של אמירות במהלך פרק זמן שבו נמשכה גביית אותה הודעה.

18. בבחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, יש לקחת בחשבון את אופי הדברים הפוגעניים והמזלזלים שנאמרו לשוטרת חלף והאפקט הפוגעני שלהם.

19. לקולא בעניינו של הנאשם יש לקחת בחשבון את העובדה שהופתע מכך שנתבקש להיחקר תחת אזהרה בגין אירוע שמלכתחילה הוא זה שהתלונן במשטרה בגינו, וכי היה בסערת רגשות עקב זאת.

20. חברה מתוקנת אינה יכולה לקבל ואינה יכולה להשלים עם התנהלות כפי שהתנהל הנאשם. גם אם לדעת הנאשם פעל החוקר שלא כדין, יכול היה הנאשם לפעול באמצעים העומדים לרשותו בחוק, ובוודאי שלא היה מקום להתנהלות כה פוגענית ומשולחת רסן.

21. התנהלות על פיה מתלונן בעבירה המוצא עצמו לפתע נחקר באזהרה בשל טענות שהעלה הנילון, אינו מוכן להשלים עם כך עד כדי התנהלות הכוללת אמירות פוגעניות, חוזרות ונשנות כלפי החוקר, אינה יכולה להתקבל ולא ניתן להשלים עימה.

22. בשים לב לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, סבורני כי על מתחם העונש ההולם לנוע בין מאסר על תנאי לצד עונש מוחשי (קנס ו/או של"צ) לבין מאסר בן מספר חודשים בפועל שיכול להיות מרוצה בדרך של עבודות שירות.

<u>העניישה בתוך גדרי המתחם ואפשרות החריגה מהמתחם בשל שיקולי שיקום</u>

23. לנאשם אין הרשעות קודמות.

24. הנאשם אמנם כפר במיוחס לו בכתב האישום וניהל את ההליך, ואולם בעניינו של הנאשם אין לראות בכך כאי נטילת אחריות. ניהול ההליך בסופו של יום היה מוצדק, מקום בו הנאשם זוכה מעבירת האיומים. בנוסף, הגם שהנאשם כפר וניהל את ההליך, לא ניתן לומר שהנאשם לא נטל אחריות על מעשיו, מקום בו הנאשם לא כפר בעצם אמירת האמירות המיוחסות לו ובעצם התנהלותו (ואף הגיש הקלטה של ההתרחשות הנ"ל) ובעדותו בפני אף אישר כי הדברים לא היו צריכים להיאמר, אלא שהנאשם כפר באחריות המשפטית, דהיינו, בשאלה האם יש באותה התנהלות בכדי להקים את יסודות העבירות, והעלה טענות הגנה אחרות אשר למעט הטענה של זוטי דברים, אינן מלמדות על אי נטילת אחריות על עצם המעשים (בנפרד מהעבירות).

25. מהתסקיר עולה כי לנאשם אין מאפיינים אלימים מופנמים וכי לנאשם מערכת ערכים תקינה ושומרת חוק ביסודה.

26. שירות המבחן התרשם כי הנאשם חש בושה ומצר על הדברים שיצאו מפיו, נוטל אחריות על מעשיו, ואף פעל להפיק לקחים, על מנת למנוע הישנות מעשים דומים והתרשם מקיומו של סיכון נמוך להישנות התנהגות דומה בעתיד.

27. נפסק כי ככלל, משנמצא הנאשם בהליך פלילי אשם, יש להרשיעו. זהו הכלל, וההימנעות מן ההרשעה הינה החריג לאותו הכלל: "**...הרשעה בדין היא מעשה מהותי שיש לו השלכות ברורות על הגדרתו של מי שעבר עבירה פלילית כבעל הרשעה קודמת. הימנעות מהרשעה שמטרתה לחסוך מן הנאשם את התיוג של עבריין עשויה להיות מוצדקת רק במקרים חריגים...**" (ע"פ 2513/96ע"פ 3467/96 **מדינת ישראל נ' ויקטור שמש**, פ"ד נ(3), 682, 684–685 (1996)).

28. נקבעו בהלכה הפסוקה הקריטריונים הכלליים אימתי יש להעדיף את ההימנעות מהרשעה ולנקוט בצעד חריג זה:

> "**אכן, ענישתו של נאשם היא אינדיווידואלית, ובית-המשפט בוחן עניינו של כל נאשם ונאשם ואינו קובע את עונשו אך על-פי מהות העבירה. ואולם, מהותה של העבירה, הצורך בהרתעת הרבים, ובעבירות שקורבנן אינו הפרט אלא הציבור כולו אף הוקעת מעשי העבירה – בצירוף מדיניות ענישה אחידה ככל האפשר על-יסוד שיקולים אלה – כל אלה משמשים כגורמים העלולים לגבור אף על שיקומו של הנאשם.**
> **הימנעות מהרשעה אפשרית איפוא בהצטבר שני גורמים:**
> **ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם;**
> **ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים המפורטים לעיל**" (ע"פ 2083/96 **תמר כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(3), 337 , 341-342 (1997)).

29. בהמשך נתגבשה בהלכה הפסוקה הדרישה לפיה על מנת לעמוד בקריטריון של פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, יש להראות פגיעה קונקרטית ומוחשית של ההרשעה בנאשם, ואין די בהצבעה על פגיעה בעלמא בשל חסימה עתידית של אפשרויות תעסוקה שאינן קונקרטיות. כך למשל, ברע"פ 5949/17 **משה אמר נ' מדינת ישראל** (25.7.17), עמד בית המשפט העליון על כך שעל העותר לאי הרשעה מוטלת החובה להצביע על כך שהרשעתו תביא לפגיעה קשה וקונקרטית בסיכויי שיקומו ולתמוך את טענותיו בתשתית ראייתית מתאימה. כך למשל ברע"פ 8458/18, **שטרר נ' מדינת ישראל** (4.4.2019) שב בית המשפט העליון, והדגיש כי: "**הימנעות מהרשעה נבחנת לגופו של המקרה הקונקרטי ובענייננו [...] לא הוכחה בראיות, פגיעה קשה וקונקרטית בסיכויי שיקומו, המהווה תנאי לאי הרשעה...** ". ברע"פ 2403/19 **פלוני נ' מדינת ישראל** (7.4.19) שב בית המשפט העליון ועמד על כך שעל מנת לאפשר ביטול ההרשעה, יש להוכיח בראיות פגיעה חמורה וקונקרטית בשיקום.

30. בע"פ 25507-01-16 **מדינת ישראל נ' אובשייביץ** (17.4.2016) ביהמ"ש המחוזי בבאר שבע, ציין כי: "**הכלל ונקודת המוצא בדין הפלילי (בעניינם של בוגרים) הינם כי מי שביצע מעשה עבירה יורשע ויתן על כך את הדין. הימנעות מהרשעה [...] הינה החריג שבחריגים. להתקיימות חריג זה נדרשות שתי בחינות יסוד. האחד טיבו של מעשה העבירה שביצע הנאשם, והשנייה שיקולי השיקום המיוחדים הנטענים בענייננו ומידת השלכתה של ההרשעה לעניינם [...] כל הרשעה בפלילים של נאשם באשר הוא – גוררת בעקבותיה באופן בלתי נמנע הכתמה ופגיעה בדימויו בעיני הבריות ובעיניו עצמו. אולם תוצאה בלתי נמנעת זו, הינה בסופו של יום אחת מתכליות הדין הפלילי [...] שיקולי השיקום של נאשם בוגר, אשר יהיה בכוחם להחריגו מהרשעה בדין, שמורים למקרים חריגים ביותר שאינם מתמצים בעצם ה'הכתמה' או ה'דימוי העצמי' שהינם כאמור התוצאות הבלתי נמנעות של הרשעה באשר היא, ובמידה לא מבוטלת אף אחת התכליות של הדין הפלילי**".

31. ומן הכלל אל הפרט.

32. מעשיו של הנאשם חמורים בשים לב לאופי ההתבטאויות והתנהלותו, ואולם יש ולעיתים מתקיימת מעין "מקבילית כוחות", בין עוצמת והיקף הפגיעה בשיקומו של הנאשם כפועל יוצא מההרשעה, לבין סוג העבירה ומידת הפגיעה בערכים המוגנים.

33. הנאשם סיים לימודי משפטים, מתעתד להתחיל התמחות, ומתעתד בהמשך לעסוק בעריכת דין.

34. אין מחלוקת כי הרשעה יכולה לפגוע פגיעה קונקרטית ומוחשית בעתידו המקצועי של הנאשם, ואין מחלוקת (כפי שגם עולה מסעיף 4 לנ/45) כי ככל שבית המשפט יאמץ את המלצת שירות המבחן להסתפקות בשל"צ ללא הרשעה, הרי שאלו לא יובאו בחשבון על ידי לשכת עורכי הדין, ותמנע הפגיעה בעתידו המקצועי של הנאשם.

35. מעשי הנאשם אמנם ראויים לכל גינוי, התבטאויותיו מכוערות ולא ראויות, והיה בהם בכדי לפגוע באנשי מערכת אכיפת החוק, ואולם המדובר באירוע נקודתי ויחיד בחייו של הנאשם אשר ארע לפני זמן רב ולא חזר על עצמו.

36. אמנם חלוף הזמן נובע בין השאר מבקשות שונות של הנאשם עצמו ומדחיות הרובצות לפתחו, ואולם, עדיין לא ניתן להתעלם מכך שהעבירות נעברו לפני למעלה מ 7 שנים, ולא רק שהנאשם לא חזר על התנהלות דומה ולא הסתבך בעבירות נוספות, אלא שעולה מהתסקיר כי הנאשם בינתיים ערך תהליך של הפקת לקחים, ערך חשבון נפש של ממש, וכי במהלך התקופה שחלפה

אף חש חרדה בשל ההליך ותוצאותיו האפשריות, ודומה כי בנסיבות אלו, יש באמור בכדי לתמוך באימוץ המלצת שירות המבחן ביחס לסוג העונש וביטול ההרשעה.

37. ב"כ הנאשם, אשר היה ער לבעייתיות שבהמלצת שירות המבחן הסכים, בשום שכל, לאזן את הנקיטה בצעד החריג של ביטול ההרשעה עם העלאת היקף השל"צ, מקום בו אין ולא יכולה להיות מחלוקת כי גם בשים לב לחלוף הזמן, יש צורך ברכיב עונשי מוחשי בשים לב למעשיו של הנאשם וכי אין די בהיקף השל"צ המומלץ על ידי שירות המבחן, בכדי לאזן את הנקיטה בצעד החריג של ביטול ההרשעה וההימנעות מענישה משמעותית יותר בתוך המתחם.

38. אמנם על פי הנלמד מהתסקיר הוכנה לנאשם תוכנית של"צ, ואולם משזו נועדה להיקף של 100 שעות, ומשיכול והיקף נרחב יותר יצריך היערכות אחרת מצד שירות המבחן או הגורם שבו אמורות להתבצע עבודות השל"צ, דומה כי יש צורך בהגשת תוכנית של"צ עדכנית ביחס להיקף השל"צ שיושת.

39. לאור כל האמור, אני מורה על ביטול ההרשעה, ודן את הנאשם ללא הרשעה לעונשים הבאים:

א. של"צ בהיקף של 150 שעות, וזאת בהתאם לתוכנית של"צ עדכנית שתוגש ע"י שירות המבחן בתוך 45 ימים מהיום.

ב. אני מחייב את הנאשם בהתחייבות בסך 5,000 ₪ שלא יעבור משך שנה מהיום כל עבירה של העלבת עובד ציבור, ו/או התנהגות פרועה במקום ציבורי ו/או הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו. בהתאם לתיקון שנערך בתקנות העונשין (התחייבות להימנע מעבירה) התש"פ – 2019, התחייבות הנאשם תינתן מיד לאחר פסק הדין ובהמשך לפרוטוקול זה, וככל שיסרב להתחייב, ייאסר למשך 10 ימים לשם כפייה.

מובהר לנאשם כי ככל שלא יתייצב בפני שירות המבחן לשם השלמת תוכנית השל"צ, ו/או ככל שלא יבצע את עבודות השל"צ באופן מלא לשביעות רצון שירות המבחן, ו/או הממונים עליו מטעם שירות המבחן, רשאי בימ"ש להפקיע את צו השל"צ, ולדון את הנאשם מחדש, תוך שמובהר לנאשם כי בהעדר שיקולי שיקום, ייאלץ בית המשפט לדון את הנאשם במסגרת מתחם העונש ההולם, במהלך הקראת גזר הדין הבהיר בית המשפט לנאשם רכיב זה, בשפה ברורה ופשוטה ווידא כי הנאשם הבין זאת.

המזכירות תשלח העתק פסק הדין לשירות המבחן.

זכות ערעור תוך 45 ימים מהיום לבית המשפט המחוזי בבאר-שבע.

ניתן והודע היום כ' כסלו תש"פ, 18/12/2019 במעמד הנוכחים.

יואב עטר, שופט

הנאשם:

הבנתי את נושא ההתחייבות. אני מתחייב להימנע מביצוע כל עבירה של העלבת עובד ציבור, ו/או התנהגות פרועה במקום ציבורי ו/או הפרעה לשוטר, ואני מתחייב שאם אעבור משך שנה מהיום עבירה כאמור, אחוייב בסכום של 5,000 ₪.

ב"כ הנאשם:

יש פיקדון שהופקד במסגרת צו הבאה חלקו הוחזר וחלקו עדיין מופקד, אבקש להחזירו לנאשם.

החלטה

בכפוף להעדר כל עיקולים ו/או כל מניעה אחרת, תוחזר יתרת הפיקדונות שהופקדו במסגרת צווי הבאה שהוצאו כנגד הנאשם, לידי הנאשם.

ניתנה והודעה היום כ' כסלו תש"פ, 18/12/2019 במעמד הנוכחים.

יואב עטר, שופט